

בס"ד, ערב שבת קודש
פרשת אחרי-קדושים
י"א אייר ה'תשפ"ה
גיליון מס' 30 (1871)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

י-ם	הד"צ	מוצ"ש	ר"ת
8:43	6:49	8:06	8:43
8:40	7:04	8:08	8:40
8:42	6:57	8:09	8:42

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוקי הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה ינימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

ברכת התורה

נתיב הדרש

המונים נהרו לראדיון, עירו של ה"חפץ חיים", כדי להתברך מפיו ולהיושע. היו דבריו נשמעים בשמים, וברכתו עושה פירות, והיה הצדיק אומר: מדוע מכתתים אתם רגליכם עד כאן, מוציאים הוצאות זמן רב? ומי יודע האם ישמעו לקולי בשמים, ואם אמנם תתברכו מפי עליון – כאשר ביכולתכם להתברך מהבורא יתברך בעצמו, בלא טורח, כסף וזמן, באם תשמרו את לשונכם מלשון הרע. שהרי כנגד כל "ארור" אמרו הלויים בשם ה' "ברוך" – "ברוך אשר לא יכה רעהו בלשוננו" ואם לא תשמרו לשונכם מרע, ותיכנסו חלילה בכלל "ארור", הן לא יועילו לכם כל ברכות הצדיקים.

ולמעשה, אמר, אין זה כה קשה, כי מותר לספר הכל – רק בלי שמות ופרטים מזהים, כך שהסיפור לא יפגע באדם ולא יכפישו!

בפרשתנו מופיע האיסור של לשון הרע – "לא תלך רכיל בעמך", הכולל איסור העברת רכילות ודיבור בגנות הזולת כאחד. איסור שעליו דרשו חכמינו ז"ל את הכתוב: "כל עמל האדם, לפיהו" – כל המצוות והמעשים הטובים שעושה האדם בימי חייו, עולים חלילה בעשן בעוונות הפה, בדיבורים האסורים. ועונשו כה חמור, שאמרו חז"ל: "כל המספר לשון הרע, אומר הקדוש ברוך הוא לשר של גיהנום: אני עליו מלמעלה, ואתה עליו מלמטה, דוננו!"

בכללות, ניתן לומר שכל דיבור בגנות אדם, נכלל בגדר "לשון הרע". נוסף על כך, מצטרפים לו לרוב איסורי הלבנת פנים (אם הדברים נאמרו בנוכחותו) או הוצאת שם רע (אם אינם אמרו). ה"חפץ חיים" זצ"ל מנה בפתיחת ספרו שבעה עשר לאיון וארבע עשרה מצוות עשה, הקשורים לעוון זה, מלבד "ארור מכה רעהו בסתר", שעליו אמרו בגמרא: "ארור – בו קללה, בו גידוי, וכו'".

הבה נקבל על עצמנו להישמר מדיבור שיש בו פגיעה בזולת, לא לדוש בפגמי חברנו ולא לנקום בהם, קל וחומר שלא לביישם ולהלכין את פניהם, ונזכה לברכת שמים שתלווה אותנו בכל מעשינו!

ובזוהר (פרשת מצורע) מובא; כמו שיש איסור לדבר דבר לא טוב על השני, כך יש חוב לדבר דיבורים טובים אל חברו. ובכך נזכה לתקן בימי העומר את עניין תלמודי רבי עקיבא ש"ל נהגו כבוד זה בזה' ולקרב את הגאולה השלמה בימים אלו.

לרגל יומא דהילולא של התנא האלוקי **רבי שמעון בר יוחאי** זי"ע

ימסור **כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א** שיעור ב"אדרא וזמא קדישא"

בבית מדרשינו ביום חמישי ליל ל"ג בעומר בשעה 6:15

ובשעה 8:20 תתקיים ההדלקה וסעודת ההילולא והחלאקעס

"תורתנו מגן לנו היא מאירת עינינו

הוא ימליץ טוב בעדינו אדוננו בר יוחאי"

תפילת ערבית בשעה 8:00

תפלת מנחה בשעה 6:00

כלל ישראל שמחים ביום ל"ג בעומר ומוזמרים בדבקות "תורתנו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו – אדוננו בר יוחאי".

בספרים הקדושים מובאים דברים עצומים על השפע שגורם הלימוד בזוהר הקדוש הן ברוחניות והן בגשמיות, לאדם עצמו ולכלל ישראל.

לדוגמא, בספר כסא מלך (מג, ס) כתב שעל ידי לימוד זוהר יום אחד בשנה גורם שתורתו בנגלה עושה פירות למעלה, וכל שכן אם לומד כל יום.

והגר"א מוילנא (בספר אבן שלמה פ"ה) כתב שהעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם, ועיקר הגאולה תהיה בלימוד הקבלה.

ובעל ה"ירים משה" דאג באחד מגזרות שריפת התלמוד שילמדו זוהר ותיקונים וזוהר חדש בלי הפסק, מעלות השחר עד צאת הכוכבים, ואכן במלח הגזרה.

על כן בעומדינו ערב יום קדוש זה, ישתדל כל אחד להתכונן כפי יכולתו ללמוד, וקבלה להמשך הלימוד, מתורת הרשב"י, ונזכה שאכן תגן עלינו תורתנו, ונזכה לגאולה במהרה.

שבת שלום

בשבילי הפרשה

לא תשנא... הוכח תוכיח... ואהבת לרעך... (מז, יז)

אם הוכחת למי שהוא ולא שמע לך, בכל זאת לא תקום ולא תמור שנאה בלבך עליו, ולא תשמה במפלתו ח"ו, רק "ואהבת לרעך כמוך", כמו שאם אתה תחטא ותכשל ח"ו לא תתנקם בעצמך, כך לא תתנקם ברעך. וזהו הקשר בין שלושת הנושאים.

דברי יחזקאל

ושמרתם את חקתי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם (יה, ה)

ידוע מהספרים הקדושים שהעיקר הוא ההכנה למצות. ואם האדם מכין את עצמו למצוה במחשבות קדושות, אז בשעת עשייתה מרגיש טעם והיות במצוה. ולכן התקינו לומר לפני כל מצוה "לשם ייחוד" דבזה הוא מורה שרוצה לקיים את המצוה לשם ה' ברוך הוא וברוך שמו.

וכן שמעתי אומרים בשם קדוש אחד שאמר שאם האדם לומד בשבת קודש לפני התפילה דף גמרא אחד, אזי הוא מרגיש טעם באמירת "נשמת" לאמרו כוונה יתירה. ולכל דבר מצוה הוא כן דהעיקר הוא ההכנה.

וזה שאמר הפסוק כאן "ושמרתם" – הוא מלשון "ואביו שמר את הדבר", ופירושו הוא לשון הכנה וצפייה, שבעת שהאדם מצפה אל הדבר, מכין את עצמו לזה כמוכך.

וזהו "ושמרתם את חוקתי ואת משפטי" – שאם תכינו את עצמכם לקיים את המצוה, אזי "אשר יעשה אותם האדם" – בעת אשר יקיים את המצוה, "וחי בהם" – ירגיש במצוה חיות וקדושה, והרגשה יתירה.

באר מנחם

דבר אל בני ישראל קדושים תהיו (יט, ב)

מלמד שפרשה זו נאמרה ב"הקהל" (רס"ו)

האדם צריך לקדש את עצמו גם במה שמוותר לו, אך איך אפשר להגיע לכך, על ידי "הקהל" – אם יהודים נמצאים יחד באחדות בתוך קהל ועדה, בכנסיה לשם שמים ומחברים בלב אחד, לאחד יחיד ומיוחד, באחדות רעים. כי כשאדם מחובר ודבוק תמיד ברעיונו בחבירו, עד שכאילו חבירו עומד על ידו ממש, ממילא מתבייש וירא לחטוא, ויכול להגיע לדרגה של "קדושים תהיו".

ישמה ישראל

לא תאכלו על הדם (יט, כו)

הגמרא במסכת סנהדרין לומדת מפסוק זה: "לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם". עיקר חייו של האדם הוא דם, ולפיכך עצם שמו הוא א-דם, אלא כיון שהוא מתפלל לפני אלופו של עולם, מתוסף לו אל"ף לשמו, ונקרא אדם, אבל אם איננו מתפלל לפני השם יתברך אלופו של עולם, נשאר עליו השם דם.

על כן אמרה התורה: "לא תאכלו על הדם" – אל תאכלו לפני התפילה, בעוד שנקראים דם.

המגיד ממזריטש

והתקדשתם והייתם קדושים (כ, ז)

רבים הם המתקדשים בעת צרה או ביום הכיפורים, ומבטיחים בתפילותיהם להיות מהיום והלאה קדושים וטהורים, ואחרי יום הכיפורים, או כשעברה הצרה – ואין צדיק, שוכחים מכל ההבטחות.

לפיכך באה כאן האזהרה "והתקדשתם והייתם קדושים" שתשארו בקדושתכם שקבלתם על עצמכם.

אזנים לתורה

לקט מנהגי ה"האלאקע"

נהגו ביום ל"ג בעומר לספר את שערות הילדים ולהשאיר להם פאות, כדי להנכם במצוות "לא תקיפו פאת ראשכם", וקוראים לזה "האלאקע" כלומר תספורת בלשון ערבי (ספר התודעה ח"ב), וכן מובא שהארי"ז ז"ל עשה כן לבנו על ציון הרשב"י במירון (שע"ת תקל"א), ובירושלים עיר הקודש נהגו ללכת למערת שמעון הצדיק ולעשות זאת שם, יתכן משום שמצינו על חביבותו של שמעון הצדיק לתספורת של מצוה (נדרים מ).

ובשו"ת 'ערוגת הבושם' הביא אסמכתא מפרשת "קדושים" מהפסוק "כי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל ... שלוש שנים יהיה לכם 'ערלים' וגו', וכתב המדרש תנחומא "בתינוק מדבר כתוב שאינו יכול לדבר, 'ובשנה הרביעית יהיה כל פרי קודש' – שאביו מקדישו לתורה, 'הלולים לה' – בשעה שהוא מהלל לקב"ה – (ועי' שו"ע יו"ד רמ"ה ובט"ז שם), וכתבו האחרונים שאין להקדים או לאחר התספורת, אולם אם המטרה היא לקיימה בחג הסמוך לגיל שלוש או לל"ג בעומר – מותר (שו"ת 'אפרקסתא דעניא' סי' קס"א), ויש שהתירו לספר תספורת ראשונה אפילו בחול המועד (שו"ת אור"ח תקל"א בשם 'צינת ורדים').

יש שהביאו רמז לכך שבשנת חג' יש לגלח את השערות מדכתיב בפרשת "מצורע" – "והתגלח" בג' רבתי, וכן הוכירו המנהג לשקול את השערות לאחר הגילוח, ולתת את המעות כנגד לצדקה, והוא סגולה שיהיה הבן חכם בתורה, ירא שמים ויאריך ימים (שו"ת 'שדי חמד' מערכה ג', מערכת חול המועד, עטרת זקנים אור"ח קל"א).

אף שאין להתגלח בבית הכנסת משם קדושתו וחשש בזיון המקום; התירו האחרונים תגלחת זו של מצוה שמניחים פאות בראשו, שהוא סימן ליחודי (שו"ת הרדב"ז ח"ב, שו"ת 'שדי חמד' מערכת בית הכנסת).

נהגו רבים לבקש לגלח מקצת השערות מאנשים גדולים ומכובדים והוא מנהג החסידים והספרדים, אולם אין לזה טעם ושורש, אלא ההשיבות הוא בשביל הברכה שנכנס להיות בגדר של "תורה צוה לנו משה" וגו' (תשובות והנהגות, אורחות רבינו).

אחד מתלמידיו של רבי שמעון יצא לחוץ לארץ, ובחזרו הנהיג את ביתו בהרחבה בדרך העשירים. תלמידיו רבי שמעון בר יוחאי, שהיו עניים מרודים ופרנסתם דחוקה, ראוהו ונתקנאו בעשרו, עד שגמרו בדעתם לצאת לחוץ לארץ. ברוח הקודש נודע הדבר לרבי שמעון, הוציא את תלמידיו לבקעה סמוכה למירון, עמד והתפלל: "בקעה בקעה, התמלאי נא דינרי זהב!"

מיד החלה הבקעה מושכת דינרים לפני התלמידים. החלו כולם מלקטים. אמר להם רבי שמעון: "אם זהב אתם מבקשים, הרי לפניכם הזהב, מלו לכם! אבל דעו: שכל מי שנוטל עכשיו, נוטל את חלקו לעולם הבא, שאין מתן שכר תורה אלא לעולם הבא. הוי: 'ותשחק ליום אחרון'. כיון ששמעו דבריו, משכו התלמידים ידיהם מן הזהב, והיו משבחים ואומרים: 'כי שמחתני ה' בפעליך' (שמות רב ב, ג).

רבי שמעון בר יוחאי הגיע לעיר לוד, ונודע לו שדבר כבד משתולל בעיר ואנשים רבים קיפחו את חייהם בעטיו. פנו אליו יהודי העיר בועקה: רבינו, מה נעשה לצרה זו? הסתובב רבי שמעון בעיר, וראה אנשים נופחים את נשמתם. אמר: "כל זה בעיר ואני כאן? גוזרני שתתבטל הגזירה!" מיד יצאה בת קול והכריזה: "מוזיקים, צאו מהעיר! כי רבי שמעון בר יוחאי נמצא בעיר, ואף על פי שהקדוש ברוך הוא גוזר, הרי רבי שמעון מבטל!" מיד בטלה הגזירה ופסקה המגפה.

היה שם רבי חנינא, אשר התפעל מגדולתו של רבי שמעון, הלך וסיפר על כך לרבי מאיר.

אמר לו רבי מאיר: "שבחו של רבי שמעון, מי יכול לעמוד בו, אם לא שהוא כמשה רבינו עליו השלום."

פתח רבי מאיר ואמר: "לאחר המחלוקת של קורח ועדתו, פרצה מגפה בעם ישראל. צוה משה על אהרן לקחת מחתה, לתת עליה אש שנלקחה מהמזבח ולשים קטורת, ללכת לעם ולכפר עליהם. אהרן הכהן עשה כפי שנצטווה, רץ לתוך הקהל עם הקטורת, 'ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה'. כל זה היה צריך לו למשה לטרוח, ואילו רבי שמעון בר יוחאי בדיבור בלבד מבטל גזרה, הקדוש ברוך הוא גוזר והוא מבטל המגפה."

זוהר חדש – רות קג

משל? אמרו: לא. אמר להם: אין אתם ראויים לראות מראה עתיד יומין.

אמר לון: אימא וכו': אמר להם: אומר לכם דבר. תמה אני על רבי פנחס שלא ראה, שאני רואה אותו עתה בעולם ההוא, למטה ממקום רבי אלעזר בני.

ובעין שדרו בדילי וכו': ועתה שלחו בשבילי מלמעלה, והראו לי מקום הצדיקים לעולם הבא, ולא נתיישר מקומי בליבי, הוין עם אחיה השילוני. ובררתי מקומי, ובאתי. ובאו עמי שלוש מאות נשמות הצדיקים, ולמעלה מהם היה אדם הראשון, שהיה יושב אצלי, והוא היה מדבר עמי. וביקש, שלא יתגלה הטאז לכל העולם, הוין ממה שאמרה התורה עליו, ונתכסה באילן ההוא שבגן עדן, שהעולם אינו יודע מה הוא.

ואמינא ליה: אנא וכו': ואני אמרתי לו: הרי החברים גילו הטאז. אמר: זה שגילו החברים ביניהם – טוב ויפה, אבל לשאר בני העולם – לא! מה הטעם? הוא, כי הם הקדוש ברוך הוא על כבודו, ולא רצה לגלות עונו לכל, אלא באותו העין, שאמר, שאכל ממנו.

וקודשא בריך הוא גלי לי וכו': והקדוש ברוך הוא גילה לי ברוח הקודש, ולחברים, שידברו ביניהם הם, ולא לגלות לקטנים שבחברים, ולא אותם שיבואו לעולם. כי הוא דבר שלא כל האנשים מבינים אותו, וטועים בו. ועל כן אין לגלות הטאז. ולא משום החטא שהטא, שגדול הוא, אלא משום כבוד השם העליון, שבני אדם אינם נוהגים בו. וכתוב "זה שמי לעולם" – שפירשו: להעלימו. כי יבואו לשאול מה שאין צריך.

והיינו דכתיב פן וכו': וזהו שכתוב "פן יחרסו אל ה' לראות, ונפל ממנו רב" (שמות יט). מהו "נפל ממנו רב"? כך פסקתי: חבר זה, המלמד את השם הקדוש לכל, הוא נופל ונתפש באותו עון יותר מהם. שכתוב "נפל ממנו רב" – הרב נופל ונתפש באותו העון.

קריב לגביה רבי וכו': קרב אצלו רבי אלעזר בנו. אמר לו: אביו! מה אני שם? אמר לו: אשרי חלקך, בני! זמן רב יהיה שלא תקבר אצלי. אבל בעולם ההוא, מקום שלי ושליך בררתי. אשריהם הצדיקים, שהם עתידים לשבח לאדון העולם, כאלו המלאכים והמשרתים שלפניו. וזה שכתוב "אך צדיקים יודו לשמך, ישבו ישרים את פנקך" (תהילים קטז). פירוש הפסוק בזוהר חדש פרשת בראשית, מפני שם תשכר-תתן.

תנו רבנן, כשהלה רבי וכו': שנו חכמים: כשהלה רבי שמעון בן יוחאי נכנסו לפניו רבי פנחס ורבי חיאי ורבי אבהו. אמרו לו: מי שהוא עמוד העולם, שוכב! אמר להם: לא בית דין של מעלה מעיינים בדינו, כי אני רואה שאני ניתן למלאך, ולדיין של מעלה, כי אני איני כשאר בני אדם.

אלא האי דינא וכו': אלא דין הוה שלי, הקדוש ברוך הוא דן אותה, ולא בית דינו. והיינו שאמר דוד בתפילתו לפניו "שפמני אלוקים וריבה ריביו" (תהילים מג). וכן שלמה אמר "לעשות משפט עבדו" (מ"א ח) – הוא לבדו ולא אחר.

דהא תנינן, כשהאדם וכו': כי למדנו, כשהאדם שוכב, בית הדין של מעלה מסתכל בדינו, יש מהם הנוטים לכף זכות, שמראים זכותו של האדם, ויש מהם שמראים לכף חובה, המראים החטאים של האדם. והאדם יוצא מן הדין כמו שהוא צריך.

אבל מאן דדיין וכו': אבל מי שדן אותו המלך העליון השולט על הכל, הוא טוב, ואין האדם יכול להיות בדין ההוא אלא טוב. מה הטעם? הוא, כי למדנו, מידותיו של המלך העליון נוטים תמיד לזכות, והוא כולו צד הרהמים, ובידו לסלוח חטאים ועוונות. וזה שכתוב "כי עמך הסליחה" וגו' (תהילים קל), ולא עם אחר.

ובגין כך, בעינא קמיה וכו': ומשום זה, ביקשתי לפניו, שהוא ידון דיני. ואני הכנסתי י"ג מדות הרהמים אל פתחי העולם הבא, שלא העבירו אותם שם חוץ מן האבות, ולא היה מי שיעכב אותי. ועוד שלא ביקשתי מהם רשות.

אמר רבי שמעון מלה, וחמוץ וכו': אמר רבי שמעון דבר, וראו מטתו, שרבי שמעון לא היה שם. תמהו, ואף אחד מהם לא יכול לדבר בפיו, מרוב פחד שהיה עליהם. בעוד שהיו יושבים, עלו להם ריחות של בשמים מרובים, ונתחזק כוחו של כל אחד ואחד מהם, עד שראו את רבי שמעון, והיה מדבר דברים למישהו, ולא היו רואים שם אחר חוץ ממנו.

לבתר עידן, אמר וכו': לאחר זמן, אמר להם רבי שמעון: ראייתם משה? אמר לו רבי פנחס: לא! אלא כולנו תמהים על שלא ראינו אותו במיטתך זמן רב, וכשראינו אותך, עלו אליך ריחות בשמים של גן העדן, ושמענו קולך מדבר, ולא ידענו מי מדבר עמך.

אמר ליה: ולא וכו': אמר להם: ולא שמעתם דיבורים חוץ

רעד אחז בי, ויראתי שמא הוזה אני בחלומי ותכף אתפכה מהזיותי ואכזבה תמלא את לבי. בכל זאת התרוממתי מעל משכבי, העליתי אור בחדר, נגשתי לבן בהשיטי לו דף ועט ובקשתי:

"כתוב בני, כתוב ככל העולה על רוחך, למען אווכה כי אמת הדבר אשר בשרתני".

והילד כתב!

שמחה עצומה מלאה את לבי, הוספתי וחלקתי צדקות לעניי ישראל, ובכל שנה אני עולה למירון לקיים את נדרי.

הנוצרי פנה לנוכחים ואמר: "עתה תבינו מדוע כעסתי בשמעי את דברי הזולז של היהודי, שהרי רבי שמעון בר יוחאי הוא איש אלוקים קדוש, וזכותו תגן בעדנו".

לוקט מספר "ויאמר עמוס" מובא ב"רשב"י וחבורתו"

קבוצת יהודים עמדה במירון, בשוחחם על עניני דיומא. במהלך השיחה קם אחד הנוכחים ונשבע בראשו של רבי שמעון בר יוחאי.

נוצרי שעמד מן הצד, בשמעו את דברי השבועה יוצאים מפי היהודי, תפש את הנשבע וסטר על לחיו סטירות נאמנות, בנזפו בו: "איך מלאך לבך להשבע בשמו של אדם גדול וקדוש כרבי שמעון?"

הצבור שנכח במקום השתאה, כיצד גוי ערל קם למחות ולהגן על כבודו של רשב"י. הם פנו ושאלוהו: "מה לך ולאדוננו בר יוחאי?"

והלה השיב: בידי הוה עובדה, ועיני ראו בעוזו נוראותיו של רבי שמעון בר יוחאי. יש לי בן יחיד, המחונן בבינה יתרה ובקי בשבע שפות. באחד הימים התלונן הבן על מחושים בעיניו, וכבר למחרת בקומו משנתו הפך לסני נהור לכל דבר.

עולמו חשך עליו וגם עלינו. לא יכולנו לראותו ממש באפלה, לא יכלנו לסבול את ייסוריו הקשים, ייסורי הגוף והנפש. או אז החל מסע התלאות שלנו. כיתתנו רגלינו אצל טובי הרופאים והמומחים לעיניים, ניסינו סגולות וסמי מרפא טבעיים, אך לשווא. מאור עיני הילד כבה לחלוטין, ואט אט נגזזה גם תקותינו.

באותה תקופה עבדה אצלנו בעבודות נקיון עוזרת יהודייה. בראותה את גודל צערנו ושברון לבנו, אמרה לאשת: "קחו את הבן העיור למירון, שם בהילולא בל"ג בעומר תתפללו, תבקשו ותתחננו עליו, אולי ואפשר תתקבל תפלתכם ויתרפא בנכם".

בתחילה הסתייגנו מהרעיון, שאנו כנוצרים נעלה להתפלל בקברו של קדוש יהודי. אבל העוזרת היהודייה לא הרפתה והפצירה באשתי עד בוש.

ואמנם, בל"ג בעומר נסענו למירון, שם חילקנו צדקה לחכמים ולעניים, הדלקנו נרות לכבוד נשמת הצדיק, התפללנו מקורות לבנו והתחננו שרבי שמעון ימליץ טוב בעד הבן. בסערת לבי נדרתי, שאם נושע, אבוא בכל שנה למירון ואחלק צדקה ביד נדיבה. לעת ערב פנינו לחזור לביתנו, ובלילה לנו בבית מלון.

ויהי בחצי הלילה שמעתי את בני מקיץ משנתו וקורא: "אבא, אבא, אני רואה... אני רואה את הכוכבים בשמים..."

הוא פרץ בבכי ואמר: "תודה לך, השם!"

המעוניינים לקבל את העלון
מידי שבוע במייל
יפנו אל הכתובת
ashlag@neto.net.il

שביל למער

שאלות בחומש - פרשת השבוע - עם רש"י

(בצורת מבחן אמריקאי)

א. האם נבלת עוף טהור מטמאה ב"משא"?
א. כן. ב. לא. ג. ג' שיטות ברש"י. ד. תלוי איזה עוף.

ב. ב"מיתנות המזבח" מוזכר מתחיל לחזות?
א. מקרן מזרחית דרומית. ב. מקרן מזרחית צפונית.
ג. מקרן מערבית דרומית. ד. מקרן מערבית צפונית.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן נ"ו

ג. אם אדם מחזיק כוס יין, וחשב שזה מינ, והתחיל לברך, ובהמשך שם לב, וסיים "בורא פרי הגפן" האם יצא?
א. לא יצא. ב. כדיעבד יצא. ג. יאמר "ברוך שם...".
ד. ישמע הברכה מאחר.

ד. אם יש פרי שאינו יכול לברר אם ברכתו "העין" או "שהכל" מה יעשה?
א. לא יאכל. ב. יברך "העין". ג. יברך "שהכל".
ד. יברך "האדמה".

לוח הדף היומי בזוהר עם פירוש הסולם מהזוהר יא (תשפ"ח)				
יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	יב אייר	בלק	קסט-קעה	תעא-תצג
א'	יג אייר	בלק	קעה-קעז	תצד-תק
ב'	יד אייר	בלק	קעז-קפ	תקא-תקז
ג'	טו אייר	פנחס	א-ה	א-טו
ד'	טז אייר	פנחס	ה-ט	טז-כו
ה'	יז אייר	פנחס	ט-יב	כו-לח/ד
ו'	יח אייר	פנחס	יג-טז	לז-מד
שבת	יט אייר	פנחס	טז-כ	מה-נח

